

stuk **1529** (2011-2012) – Nr. 16
ingediend op 29 juni 2012 (2011-2012)

Ontwerp van decreet

houdende wijziging van het tarief
op het recht op verdelingen en gelijkstaande overdrachten

Reflectienota

ingediend door de heren Erik Tack, Felix Strackx,
Christian Verougstraete en Joris Van Hauthem

Stukken in het dossier:

- 1529** (2011-2012)
- Nr. 1: Ontwerp van decreet
 - Nr. 2 t.e.m. 4: Amendementen
 - Nr. 5: Advies van het Rekenhof
 - Nr. 6: Advies van de Raad van State
 - Nr. 7: Amendementen
 - Nr. 8: Motie houdende verzoek tot raadpleging van de Raad van State
 - Nr. 9: Advies van de Raad van State
 - Nr. 10: Motie houdende verzoek tot raadpleging van de Raad van State
 - Nr. 11: Advies van de Raad van State
 - Nr. 12: Amendementen
 - Nr. 13: In eerste lezing door de commissie aangenomen artikelen
 - Nr. 14: Verslag
 - Nr. 15: Reflectienota

I. INLEIDING

Het opzet van deze reflectienota strekt ertoe aan te tonen dat:

- de aanpassing van de verdeeltaks op dit ogenblik een onnodige belastingsverhoging met 150% is, waardoor vooral mensen die scheiden zwaar getroffen worden;
- de modaliteiten ongepast zijn;
- er via de aangenomen amendementen een aantal ongerijmdheden in het decreet geslopen zijn;
- dit decreet een structurele discriminatie van ouders met een of meer gehandicapte kinderen installeert.

II. ARGUMENTATIE

1. Onnodige extra belasting

De verhoging van de verdeeltaks past in de eerste begrotingscontrole van 2012. De groei- en inflatieprognoses waren op dat ogenblik dermate slecht dat de Vlaamse Regering op zoek ging naar nieuwe inkomstenbronnen.

In eerste instantie betreft het uiteraard een politieke keuze nieuwe belastingen op te leggen in plaats van besparingen of het niet uitvoeren of uitstellen van nieuwe initiatieven tot betere tijden.

De meest actuele groeiprognoses ogen nu stukken beter zodat de noodzaak tot zoeken van nieuwe middelen ondertussen minder urgent geworden is.

Verder is het totaal ongepast dat de Vlaamse Regering een extra belasting heft op de verarming van mensen.

Uiteraard betaalt niemand graag belastingen. Zolang een belasting echter als billijk wordt ervaren, is deze belasting aanvaardbaar. Voor deze verhoging bestaat er echter geen enkel maatschappelijk, noch politiek draagvlak. Zowel CD&V als sp.a hebben in het verleden krachtig gepleit voor de afschaffing ervan.

Geen enkele spreker die tijdens de hoorzittingen gehoord werd, stond positief tegenover deze verhoging.

2. Ongepaste modaliteiten

In de tot nu toe goedgekeurde tekst wordt voor ‘het uit onverdeeldheid treden bij echtscheidingen’ voorzien in een abattement van de totale heffingsgrondslag. Dat abattement bedraagt aan de basis 50.000 euro en wordt verhoogd met 20.000 euro per kind dat recht geeft op kinderbijslag. Die verhoging van het abattement voor elk kind zou een “oplossing moeten bieden om sociale en gezinsaspecten te integreren en op die manier zou men beantwoorden aan het lenigen van een sociale nood (centen in plaats van procenten)”.

Deze stelling is allerminst waar en gaat voorbij aan de echte sociale realiteit. Wie bv. een villa van 500.000 euro of meer kan overnemen, heeft naar alle waarschijnlijkheid geen sociale nood en moet in deze filosofie eigenlijk niet echt een beroep kunnen doen op dat bijkomend abattement. Wie echter met moeite de eindjes aan elkaar kan knopen en, om toch maar zijn kinderen opvang te kunnen bieden, het onderste uit de kan poogt te halen om van een bescheiden woning de andere helft van de partner over te nemen, zal met graagte een beroep doen op het abattement. Het invoeren van een bijkomend abattement per kind schiet met andere woorden zijn doel helemaal voorbij.

3. Ongerijmdheden

De meerderheid houdt vast aan het bijkomend abattement per kind. Het criterium hiervoor is het recht op kinderbijslag. In de tekst wordt enkel gesproken over “het hebben van kinderen die recht geven op kinderbijslag”. Nergens wordt bepaald wie de begunstigde van die kinderbijslag moet zijn en of die kinderen in het betreffende gezin moeten verblijven.

Er wordt gebruik gemaakt van de kinderbijslag als criterium omdat men ervan uitgaat dat het recht op kinderbijslag gelijk staat aan het feit dat de ouders nog zorg bieden aan hun kinderen. Hoe goed ook bedoeld zitten in dat criterium heel wat ongerijmdheden vervat.

Een aantal kinderen leven in een permanente ontwrichting met hun ouders. Verder studeren doen ze met behulp van een studiebeurs, de kinderbijslag en, zo nodig, bijkomende steun van het OCMW. Ouders, die een of meer kinderen hebben met wie ze in onmin leven, zouden met het decreet zoals het nu voorligt recht kunnen doen gelden op dat abattement. Dit is niet logisch.

Partners, die sinds jaren geen enkel contact meer hebben met een of meer van hun kinderen, kunnen ook gebruik maken van het bijkomend abattement enkel en alleen op basis van het feit dat het gaat om hun wettelijk kind en dat kind recht kan doen gelden op kinderbijslag.

Voor gehandicapte kinderen stopt, voor zover deze kinderen niet verder studeren, het recht op kinderbijslag de facto op 21 jaar. Het is evident dat heel wat kinderen met een handicap niet in staat zijn verder te studeren tot de leeftijd van 25 jaar. Nochtans stopt de zorg van ouders voor hun kinderen met een handicap niet op de leeftijd van 21 jaar. Vele ouders met een gehandicapt kind leven met een bijna existentiële vraag: “Wat gebeurt er met ons kind als wij er niet meer zullen zijn?”. Dikwijls blijft die zorg dus levenslang. Een discriminatie van ouders van gehandicapte kinderen wordt met dit decreet structureel ingevoerd.

III. BESLUIT

Afgezien van het feit dat de invoering van dit decreet volgens de nu gekende prognoses budgettair niet noodzakelijk is, afgezien van het feit dat voor de verhoging van deze belasting geen maatschappelijk draagvlak bestaat, afgezien van het feit dat de keuze kinderen te gebruiken voor het toekennen van een bijkomend abattement verkeerd is, afgezien van het feit dat het criterium ‘kinderbijslag’ voor een aantal Vlamingen onterecht recht kan doen ontstaan op een bijkomend abattement, is de structurele invoering van een discriminatie van ouders met een of meer kinderen met een handicap voor Vlaams Belang totaal onaanvaardbaar.

Vlaams Belang kan met dit decreet dus niet akkoord gaan.

Daarom vraagt Vlaams Belang in hoofddorde aan de Vlaamse Regering dit ontwerp van decreet in te trekken. Zo de Vlaamse Regering daar niet wil op ingaan, vraagt Vlaams Belang een andere regeling in te voeren om de echte sociale nood die gepaard gaat met deze verdeeltaks beter te lenigen. Zo de Vlaamse Regering ook daar niet wil op ingaan, vraagt Vlaams Belang de hoogte van het abattement en de modaliteiten van het bijkomend abattement aan te passen.

In elk geval wenst Vlaams Belang dat de Vlaamse Regering het recht op kinderbijslag als criterium laat varen of dat de Vlaamse Regering een bijkomende modaliteit invoert zodat de discriminatie van ouders van gehandicapte kinderen definitief uit dit decreet gelicht wordt.

Erik TACK

Felix STRACKX

Christian VEROUGSTRAETE

Joris VAN HAUTHEM